

[Jensen (Aale).]

det ærede Medlem ubehageligt, ved jeg ikke, men det almindelige er dog, at man i hvert Fald gør alt muligt for, at de Børn, man har været med til at sætte i Verden, faar de bedst mulige Levevilkaar, i Stedet for at ombringe dem.

Da vi fik 4. Oktober-Loven, var det ærede Medlem stærkt interesseret i den, og det er rigtigt, at der den Gang blev sagt, at det skulde være et Forsøg. Men der er det mærkværdige ved Sagen, at Forsøget efter Venstres Mening faldt godt ud, da det selv havde Regeringen i Aarene 1920—24 og ligeledes i 1926—29. Det lader til, at det kun er, naar vi har en Regering af et andet Parti, at man ikke ønsker Forsøget fortsat — hvis det da fremdeles skal kaldes en Forsøgslovgivning; det er i hvert Fald et noget langvarigt Forsøg. Hvis Venstre, da det havde Regeringen fra 1920—24 og atter nogle Aar senere, virkelig havde ment, at Forsøget var faldet daarligt ud, saa havde man vel ikke den Gang fortsat med at administrere denne Lovgivning. Jeg vil under Hensyn hertil gerne stille det ærede Medlem et Spørgsmaal. Er det kun Lighed i Starten, det kommer an paa for det ærede Medlem, har det slet ikke noget at betyde for det ærede Medlem, hvordan det gaar senere hen? Det vilde være rart at faa at vide, hvad det ærede Medlem mener, og faa det konstateret paa Papiret, for vi har jo Gang paa Gang Erfaring for, at det overfor det ærede Medlem gælder om, at det staar paa Papiret, hvad vi har sagt.

Regeringen har netop foreslaaet, at de unge skal staa frit i Valget, og hertil siger det ærede Medlem, at vi maa ikke have en Lovgivning, som favoriserer den ene fremfor den anden. Men heri ligger en Erkendelse af, at 4. Oktober-Loven er bedre for dem, der skal have Brugene, end den gamle Husmandslov, hvilket atter vil sige, at den ærede Ordfører for Venstre gør sig til Talsmand for, at vi skal holde os til den sletteste Husmandslov. Naar den højtærede Landbrugsminister tilbyder — og det har han gjort adskillige Gange — at ville administrere begge Love paa samme Maade, som Venstres Landbrugsminister har gjort det i Aarene 1920—24 og 1926—29, forstaar jeg ikke, at Venstre ikke kan gaa med dertil ud fra den Betragtning, at der her er Tale om et mislykket Forsøg.

Jeg vil endelig gøre saavel det konservative Partis Ordfører (Frøkjær) som Venstres Ordfører (Hauch) opmærksom paa, at jeg tror, baade konservative Landmænd og Venstre-Landmænd i Dag er saaledes stillet,

at de siger: Lad os blot komme af med en Del af vor Jord, naar vi samtidig kan faa en Akkordordning, som gør det muligt for os at fortsætte; saa bryder de sig ikke saa meget om, hvorvidt det direkte eller indirekte er Staten, der køber. Der er mange, som paa saadanne Steder, hvor Statens Jordlovsudvalg har Beføjelse dertil, anmoder Statens Jordlovsudvalg om at overtage noget af deres Jord. De spørger slet ikke om, hvorvidt Staten vil betale paa den ene eller den anden Maade, de siger blot dette ene: Maa vi faa vore Forhold ordnet saaledes, at vi kan blive ved Resten af vor Jord. Naar Forholdene altsaa ligger saaledes, at der paa den ene Side er en Mængde Mennesker, som gerne vil af med den Del af Jorden, som de kan undvære og dog leve ordentligt, og der paa den anden Side er et endnu meget større Publikum, som er hungriigt efter Jord og egen Virksomhed, hvorfor skal vi saa ikke hjælpe hinanden med at føre de to Parter sammen? Jeg vil derfor endnu en Gang haabe, at det skal lykkes at føre en saglig Forhandling om Tingene, og i den Retning har jeg lige saa megen — jeg vil ikke sige lige saa lidt — Tiltro til den ærede Ordfører for de Konservative som til Venstres ærede Ordfører.

Jeppesen (Drusebjerg): Den ærede Ordfører for Venstre (Hauch) kunde ikke forstaa, at mit Parti og jeg stadig kunde gaa med til en Jordpolitik, som fører mere og mere Jord over paa Statens Hænder. For mig stiller Sagen sig akkurat, som den stillede sig i 1919, og, saa vidt jeg forstaar, paa samme Maade, som den stillede sig for det ærede Medlem. Ved Gennemførelsen af denne Jordlovgivning opnaaede man to Ting: for det første at hindre Spekulation i den Jord, som var købt ved Statens Hjælp, og for det andet at skabe Husmændene stabile Arbejdsforhold. Jeg ser paa Sagen paa samme Maade nu, og derfor er vi stadig Tilhængere af denne Lovgivning. Den ærede Ordfører sagde, at han og hans Parti ikke mere vilde være med, fordi man havde set, at i det lange Løb vilde mere og mere af Landets Jord paa den Maade gaa over til Staten. Men i samme Aandedræt siger det ærede Medlem, at han vil være med til at føre denne Lovgivning videre, for saa vidt man kan enes om den Ligestilling i Startøjeblikket, som han kræver. Den ærede Ordfører vil altsaa i saa Tilfælde modvirke sit Hovedkrav om, at der ikke maa gaa mere og mere Jord over til Staten. De to Udtalelser rimer ikke rigtig sammen.